

6 Čukčuk spozna, da je najlepše biti - čuk!

Čukčuk je globoko pogoltnil slino.

„Zdi se mi, da nisem lačen ...“

„Pred spanjem se je vedno dobro prav pošteno najesti. Kaj pa boš delal celo zimo? Veš, kako boš lačen med zimskim počitkom?“

„Zimskim počitkom?“

„Jazbeci seveda pozimi počivamo v brlogu.“

To pa ne! Zimski počitek in solata iz deževnikov in zatohli rovi in blatna krilca in nič letanja ...

„Oprostite, boter Jazbec, toda zdi se mi, da sem si premislil ... Mogoče res ni najboljše, da bi bil jazbec ...“

Jazbec se je pametno nasmehnil: „Nič hudega. Saj ti ne zamerim. Hvala, da si mi pomagal pospraviti. Kar pojdi iskat kaj bolj primerne zase ...“

„Zdi se mi, da ne bom nič več iskal. Tudi polhi spijo zimsko spanje in pri dihurjih je najbrž še bolj zatohlo kot pri vas. In zajčki

so tako nebogljeni, ker ne znajo letati in jih lahko napadejo zveri ... Verjetno bom kar ostal čuk. Če prav pomislim, biti čuk sploh ni tako slabo ...“

„Prav imaš,“ je prijazno pokimal pametni Jazbec, „narava nam je dala vsakemu njegovo podobo in način življenja. Tako kot najbolje ustreza naši obliki, spretnosti in razmišljanju. Vesel sem, da si to sam spoznal. Kajti, priznaj, če bi ti povedal na začetku, kot sta ti povedala babica Sova in gospa Polhova, tudi meni ne bi verjel. Mislil bi si: še en starec, ki me ne razume. Kar pojdi po svoji poti in bodi srečen, da lahko letiš in ti ni treba vso zimo predremati v zatohlem brlogu. Bodi pozdravljen, mali Čukčuk.“

„Hvala, boter Jazbec, ker ste mi dali priložnost. Le od kod vam tolika modrost?“

„Mnogo otrok sem že vzgojil. Nekateri že imajo svoje otroke. In pri vseh otrocih na svetu je enako: vsi mislijo, da so pametnejši od odraslih in da morajo vse

poskusiti na lastni koži. Tudi sam sem bil tak, ko sem bil mlad. In odrasli bi vam radi prihranili bolečine in razočaranja, ki smo jih doživeli sami in bi vas radi posvarili ... Toda na svetu je pač tako. Zdaj si skušil in zdaj veš."

Stari modri Jazbec je še pomahal s šapo v pozdrav, se obrnil in se zavlekel v svoj brlog – zanj najlepši dom na svetu ...

Čukčuk je odletel na svojo smreko. In njene veje so bile danes bolj mehke in bolj tople in pele so še mnogo lepše uspavanke kot kdajkoli doslej. Zatisnil je oči in bil srečen.

Sanjal je o vetru in oblakih in vejah in o krilih, ki ga nosijo visoko visoko, in o svobodi, ki mu jo daje letenje. To so bile najlepše sanje!

Nad tihim gozdom pa je tudi to jutro vstajala nova zarja. Srna je vstala s svojega skritega ležišča in peljala svojega srnjačka pit k žuborečemu potoku.

Veverička si je kot po navadi šla iskat zajtrk. Sova se je skrila v svojo duplino in tudi v polsnu še vedno ni mogla verjeti, da nekdo ni zadovoljen s tem, kar je.

Gozdna vila je sedela ob tolmunu in občudovala svoje čudovite lase v odsevu na vodni gladini kot v ogledalu ...

Le nezadovoljni škrat je zaspano zazehal na svojem ležišču pod koreninami stare smreke, zagodrnjal je, kako zoprno je biti škrat, se pokrnil čez glavo in spal naprej.

